

﴿

﴾

مسئولان محترم!

معطل مذاکره فغانید

﴾

#قوانای - داخلی

﴾

عصبانی از مذاکره

مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا در عمان سبب عصبانیت صهیونیست‌ها و جریان‌های ضدانقلاب شده است

مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا در حالی همچنان در کانون توجه تحلیلگران و رسانه‌های منطقه‌ای و بین‌المللی قرار دارد که بر آینه مثبت از دور نخست گفت‌وگوها در مسقط، بیش از هر چیز زمینه‌ساز خشم و عصبانیت صهیونیست‌ها و جریان‌های ضدانقلاب شده‌است. در شرایطی که به دنبال حضور دونالد ترامپ در کاخ سفید، صهیونیست‌ها و جریان‌های ضدانقلاب بر ففاسازی درباره «حمله نظامی به ایران» متمرکز شده بودند و

ابزارهای چندوجهی درصدد تأثیرگذاری بر افکارعمومی داخل ایران بودند، ارائه درخواست رئیس‌جمهور آمریکا به ایران برای مذاکره، سبب وارد آمدن شوک سنگینی به تل‌آویو و ضدانقلاب شد. این‌اما پایان ماجرا نبود و دست بالای ایران در شکل‌دهی به شرایط مذاکره، از «غیرمستقیم» بودن مذاکرات تا تعیین عمان به‌عنوان محل گفت‌وگوهای غیرمستقیم و همچنین تن دادن واشنگتن به تمرکز بر موضوع هسته‌ای و رفع

نامیدی و خشم صهیونیست‌ها

باید به‌صورت قابل‌راستی‌آزمایی، تمامی اجزای برنامه هسته‌ای این کشور را از میان بردارد، بلکه باید توانمندی موشکی بالستیک آن و همچنین حمایت از گروه‌های نیابتی تروریستی ایران در سراسر جهان را نیز نابود سازد. هرچیز کمتر از این چیزی جز تکرار دوران اوباما نیست.»

نگرانی ویژه تل‌آویو: دانی سیتیرنیوتیچ، کارشناس

مسائل ایران و رئیس سابق میز ایران در سازمان آمان ارتش رژیم صهیونیستی هم درباره مذاکرات در فضای مجازی نوشت: اگرچه راه دستیابی به توافق بین ایران و آمریکا بسیار طولانی است، اما اگر چیزی قرار باشد اسرائیل را نگران کند، این است که کاخ سفید به فرمت مذاکرات (مذاکرات مستقیم) اهمیت بیشتری می‌دهد تا محتوای آنها.

این ویتکاف ساده‌لوح: امیلی شرایدر، مجری صهیونیست‌ساعاتی پس از پایان مذاکرات عمان، در فضای مجازی به ویتکاف، نماینده آمریکا در این گفت‌وگوها حمله کرد

و او را «به طرز خطرناکی ساده‌لوح» دانست؛ «و هیچ درک درستی از مسائل پیچیده‌ای مانند مذاکرات روسیه و اوکراین، غزه و اسرائیل و ایران و آمریکا ندارد. ویتکاف نه تنها باعث رسوایی ملی شده، بلکه

دغدغه‌هایی از جنس بی‌اعتمادی به آمریکا

اگرچه مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا در عمان زمینه‌ساز مخالفت صهیونیست‌ها و ضدانقلاب شده است، اما این گفت‌وگوها منتقدانی هم در داخل دارد که استدلال آنان براین مخالفت، برآمده از تجربه‌های گذشته و بی‌اعتمادی به طرف آمریکایی است که البته مصداق‌های بسیاری نیز برای آن مطرح است.

بدعهدی آمریکایی‌ها: یکی از اصلی‌ترین محورهای استدلال‌های مخالفان داخلی مذاکره با آمریکا، سابقه تیره و تار آمریکایی‌ها در اجرای توافقی‌ها و تعهدهایشان است؛

موضوعی که برجام اصلی‌ترین مثال آن به‌حساب می‌آید.

شرطی‌سازی اقتصادی: انتقاد مهم دیگر این دست منتقدان، هشدار درباره شرطی‌سازی اقتصاد کشور و دوازدهم به‌عنوان مصداقی برای آن ذکر می‌شود.

در س گرفتن از برجام: یکی دیگر از محورهای انتقاد منتقدان مذاکره در داخل کشور، اعتماد دوباره به آمریکایی‌ها، مانند آنچه در دوران برجام اتفاق افتاد، است. این منتقدان بر این اعتقادند که با توجه به تجربه مذاکرات برجام، نباید در تله مذاکره گرفتار آمد.

غفلت از توان داخل: موضوع مهم دیگر در میان جریان منتقد مذاکره، هشدار درباره غفلت از ظرفیت‌ها و توان داخلی در مسیر ششایش اقتصادی و پیوند زدن اقتصاد کشور به موضوع مذاکرات است.

ایران لیبی می‌شود؟

پایگاه خبری «نیو عرب» در گزارشی به موضوع مذاکرات روز شنبه ایران و آمریکا پرداخت و تلاش‌ها برای تجویز «مدل لیبی» درباره ایران را «غیرواقعی» دانست. در ادامه به برخی محورهای این گزارش اشاره می‌شود.

هدف پشت پرده: در روزهای اخیر مقام‌های آمریکایی و اسرائیلی بارها از به‌کارگیری «مدل لیبی» برای گفت‌وگوهای هسته‌ای با ایران صحبت به میان آورده‌اند؛ راهبردی که هدف آن از بین بردن قابلیت‌های هسته‌ای تهران از طریق فشار دیپلماتیک به‌جای نیروی نظامی است.

واکنش ایران: مقام‌های ایرانی به سرعت و قاطعانه به این اصطلاح‌سازی واکنش نشان داده‌اند و این مفهوم را رد کرده‌اند. عباس عراقچی، وزیر امور خارجه، این ایده را رد و تأکید کرد که پیاده‌سازی مدل لیبی در ایران ازسوی آمریکا و اسرائیل، رویایی است که محقق نخواهد شد.

واقعیت ماجرا: برخلاف لیبی که در زمان انزوای بین‌المللی و ضعف داخلی تسلیم شد، ایران با زیرگیری قدرتمند با شبکه‌ای از متحدان منطقه‌ای است. دانش هسته‌ای ایران در ذهن دانشمندان ریشه دارد و حتی تخریب زیرساخت‌ها، آن را از بین نمی‌برد. عراقچی معتقد است نتایج‌ها با طرح این مدل، قصد تضعیف مذاکرات و تحریک ایران به خروج از گفت‌وگوها را دارد.

تله‌ای برای توافق

بازرس پیشین تسلیحاتی سازمان ملل نیز از دیگر کارشناسانی است که طرح موضوع «مدل لیبی» را به مثابه تله‌ای برای مذاکرات ایران و آمریکا می‌داند. دیوید آلبرایت در روزهای اخیر طی گفت‌وگویی با شبکه «بی‌بی‌سی فارسی» به بیان نکاتی در این زمینه پرداخت که در ادامه به برخی محورهای آن اشاره می‌شود.

ایده غیر قابل اجرا: طرح ایده «مدل لیبی» را در واقع باید آدرس دادن برای برچیدن کامل برنامه هسته‌ای ایران دانست و شاید نتایج‌ها از این موضوع نیز فراتر رود و مطالبه‌های بیشتری داشته باشد.

تله‌ای برای توافق: طرح اینکه ایران همه سانتریفیوژهای خود را کنار بگذارد

و از برنامه هسته‌ای خود دست بردارد، به این معنی است که توافق میان ایران و آمریکا «غیرممکن» خواهد بود.

مذاکره از موضع قدرت

تحلیلگران بین‌المللی معتقدند

ایران در مذاکره با دولت ترامپ اهرم‌های مذاکراتی قابل توجهی دارد

مذاکرات غیرمستقیم روز شنبه ایران و آمریکا در مسقط در حالی همچنان یکی از اصلی‌ترین محورهای تحلیلی رسانه‌های منطقه‌ای و بین‌المللی است که برخلاف ففاسازی‌های غربی، تهران از جنبه‌های متفاوت با دست‌پر سر میز مذاکره با واشنگتن حاضر می‌شود؛ موضوعی که کارشناسان بین‌المللی هم به آن اذعان دارند. در روزهای اخیر و پس از تأیید مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا در عمان، رویکرد خبری – تحلیلی رسانه‌های غربی و صهیونیستی، علاوه بر «تهدیدمحوری» معطوف به ضعیف نشان دادن موضع ایران در گفت‌وگوهای مسقط بود؛ موضوعی که با واقعیت‌های میدانی تناقض دارد و بیش از هر چیز ابزاری برای پیشبرد عملیات روانی محور واشنگتن – تل‌آویو علیه تهران به‌حساب می‌آید. در این چارچوب هم بود که بخش مهمی از خبر سازی‌های رسانه‌های غربی – صهیونیستی معطوف به این راهبرد القا‌یی بوده که در صورت به نتیجه نرسیدن مذاکرات، حمله به تأسیسات و زیرساخت‌های هسته‌ای ایران «قطعی» است و این موضوع زمینه‌ساز «موضع ضعیف» ایران در مذاکرات مسقط شده است. ازسوی دیگر طی روزهای اخیر به دفعات شاهد تکرار یک تجویز مذاکراتی درباره مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا با عنوان «مدل لیبی» بوده‌ایم؛ رویکردی که می‌کوشد سرنوشت لیبی را برای ایران نیز تکرار کند. همه اینها در حالی است که بسیاری از ناظران و کارشناسان منطقه‌ای و بین‌المللی براین اعتقادند که نه برنامه هسته‌ای ایران نابودشدنی است و نه مذاکره با ایران به مدل لیبی تبدیل خواهد شد.

شکست یک خواسته حداکثری

علی‌اعظم، مدیر برنامه ایران در گروه بین‌المللی بحران نیز طی روزهای اخیر در گفت‌وگویی با شبکه «بی‌بی‌سی فارسی» طرح موضوع مدل لیبی را «خواستهای حداکثری» و خطری برای «شکست مذاکرات» ارزیابی کرد.

تجربه ناکام گذشته: در دوره‌ای که ترامپ با کره‌شمالی مذاکره کرد، طرح موضوع مدل لیبی ازسوی جان بولتون، سبب شکست در مذاکرات شد. بعدها دونالد ترامپ در سال ۲۰۲۰ یکی از دلایل اخراج بولتون را در جست‌وجوی «مدل لیبی» بودن برای کره‌شمالی عنوان کرد. این موضوع در خاطرات بولتون هم عنوان شده‌است.
ترامپ چه خواهد کرد؟ مدل لیبی موضوع ناآشنایی برای ترامپ نیست و در گذشته هم تجربه آن را داشته که این خواسته حداکثری، منجر به شکست مذاکرات خواهد شد. بنابراین مطمئن نیستیم درنهایت ترامپ بپذیرد چنین موضوعی را بپذیری کند. یک جریان فکری در دولت ترامپ نیز وجود دارد که به‌هیچ‌وجه خواهان ورود آمریکا به جنگ دیگری در خاورمیانه نیست.

ابزار قدرت‌نمایی ایران

پایگاه تحلیلی «نشنال اینترست» نیز طی روزهای اخیر در گزارشی تحلیلی، به توانمندی‌های نظامی ایران در حوزه دریایی برای مواجهه با تهدیدهای نظامی واشنگتن و تل‌آویو اشاره و تأکید کرد که چنانچه تهدیدهای ایران درباره حمله به اهداف آمریکایی محقق شود، بده‌پی است هدف چنین حمله‌ای پایگاه «دیگو گارسیا» باشد.

تهدیدی که عملی می‌شود: ایران تهدید کرده‌با توانایی‌های خود به منطقه‌ای که زمانی تصور می‌شد بسیار دور از محل استقرار منطقه‌ای نیروی دریایی ایالات‌متحده و در شمال اقیانوس هند قرار دارد، حمله خواهد کرد.

زیردریایی‌های ایران: ایرانی‌ها زیردریایی‌های دیزل-الکتریکی کلاس «طارق» دارند که می‌توانند از آنها به‌طور قابل اعتمادی برای حمله به اهدافی در دیگو گارسیا استفاده کنند و در نزدیکی آن مستقر شوند؛ پایگاهی که در حال حاضر آمریکا از آن به‌عنوان مکان اصلی برای حمله به اهداف ایرانی آن هم با بمبافکن‌های رادار گریز دروردر B-2 Spirit استفاده می‌کند.

پیشرفت‌های برگشت‌ناپذیر

روزنامه آمریکایی «وال‌استریت ژورنال» در روزهای اخیر طی گزارشی ضمن اشاره به پیشرفت‌های هسته‌ای ایران در سال‌های اخیر، توان «بازگشت‌ناپذیر» صنعت هسته‌ای ایران را چالشی برای محور تل‌آویو – واشنگتن دانست.

معامله سخت: درحالی‌که آمریکا آماده مذاکره برای محدود کردن فعالیت‌های هسته‌ای ایران می‌شود، با چالشی مواجه است که می‌تواند دستیابی به توافق را این‌بار دشوارتر کند. بسیاری از پیشرفت‌هایی که ایران در برنامه هسته‌ای خود از زمان توافق هسته‌ای ۲۰۱۵ داشته‌است، به سختی قابل برگشت است.